

Riječ urednika

Poštovani čitatelji!

Redovništvo se u Crkvi oduvijek smatralo posve karakterističnim ostvarenjem istinskoga kršćanskoga života. Neke njegove elemente nalazimo u istočnim religijama. Relativno kratko ono je bilo i židovska praksa. U kršćanstvu se duh redovništva pojavio vrlo rano, već u prvim kršćanskim zajednicama. O njemu govore Isusovi evanđeoski savjeti koje su u svom životu, zajednički i pojedinačno, provodile posvećene djevice, udovice, različiti askete i dragovoljni bezbračnici. Redovništvo je međutim istom poslije zadobilo nutarnje i izvanjsko ustrojstvo. Prve organizirane začetke pronalazimo u pustinjским monaškim zajednicama na Istoku, a nešto poslije i na Zapadu. U 13. st. nastaju jaki prosjački redovi koji propovijedaju obraćenje. Poslije otkrića Amerike, ali i u vrijeme Reformacije, profiliraju se redovi koji u novonastalim društvenim okolnostima prepoznaju nove zahtjeve. Oni pojačavaju školski apostolat, posvećuju se propovijedanju i katehezi te odgoju mladeži. Sredinom 20. st. službena je Crkva odobrila i tzv. svjetovne institute čijim je članovima svrha da živeći i radeći usred svijeta te proživljavajući i dijeleći njegove nade i tjeskobe, neprimjetno ali ustrajno poput kvasca, svjedoče i šire Kristovo kraljevstvo.

Ima li Bogu posvećeni život ikakvu poruku za naše vrijeme, za nadolazeće treće tisućljeće? Ima! On je ponajprije svjedočanstvo za Krista Gospodina a potom i znak koji ima proročku ulogu. Ovdje želimo na nju kratko svratiti pozornost.

Kao što je poznato, Bogu posvećene osobe zavjetuju siromaštvo, čistoću i poslušnost. Upravo su ta tri zavjeta snažna kritika mentaliteta svijeta u kojem živimo te istodobno i pokazivanje na konačnu stvarnost.

Kad je riječ o redovničkom zavjetu siromaštva, onda se time ne misli samo na nutarnje ili duhovno siromaštvo koje znači nenavezanost srca na materijalna dobra nego i na izvanjsko ili zbiljsko siromaštvo koje izbjegava i svaki privid luksuza. Takav je način života prava kritika mentaliteta današnjega svijeta koji funkcionira na principu fasciniranosti i zaokupljenosti imanjem te komoditetom kao svrhom života. Zavjetovano siromaštvo vjernike učvršćuje u vjeri a one pak koji nisu vjernici, potiče na promišljanje o smislu života.

Živimo u vremenu koje se oslobodilo od svih tabua. Pa i seksualnosti. Ona se sve više i sve očitije živi na permisivan način, bez ikakvih granica i normi. Seksualno zadovoljstvo sve manje poznaje instituciju braka kao naravan zavičaj svoje legitimnosti. Svaki govor o suzdržljivosti doima se smiješno, anakronistično. Nije li upravo Bogu posvećena čistoća znakovit poziv na relativiziranje stvarnosti koju je mentalitet vremena apsolutizirao? Redovnička je čistoća dar koji valja u svoj poniznosti živjeti. Ona čini slobodnijim za nesebično služenje crkvenoj zajednici. A zar ona nije i izraz evanđeoske solidarnosti s onima kojima je beženstvo životna sudbina?

Redovnička poslušnost, kojom se redovnik suobličuje Kristu Gospodinu koji je svoje poslanje izvršio poslušnošću Ocu, ujedno je i kritika današnjem apsolutiziranju slobode kojom se moderni čovjek želi, pošto—poto, neovisno, ponajviše samodopadno, ostvariti. Redovnička poslušnost dostiže svoju svrhu onda kada je naređivanje i slušanje motivirano obostranom odgovornošću.

Bogu posvećeni život, življen u svojoj časnosti, predanju i ljubavi, istinska je snaga Crkve. On učvršćuje njezinu vjerodostojnost i već sada ponazočuje eshatološke stvarnosti. Redovnici su i u našoj domovinskoj Crkvi prisutni na mnogim područjima njezina života. Njihova prisutnost i rad čine život Crkve življim i bogatijim. Čini se da bi među njima bila dobro došla malo veća suradnja i koordinacija. Nužan je također i poticaj samih mjesnih Crkava prema pojedinim apostolatima kojima se dotične redovničke zajednice već bave ili se žele baviti.

Ove riječi upućujemo u svezi članka u ovom broju koji govori o takvoj transparentnosti redovničkog života koja bi mogla privući nova redovnička zvanja. Neka dobri Bog u toj brizi blagoslovi redovničke zajednice velikodušnim mladim ljudima koji će se znati bezrezervno založiti za slavu Božju i dobro ljudi.

p. Ivan Šestak, SJ